SERENISS.[MO] AC REVERENDISS.[MO] PRINCIPI

FRANCISCO MARIÆ

S.R.E. CARDINALI AB ETRURIA

HAS

EX UNIVERSA SELECTAS PHILOSOPHIA

THESES

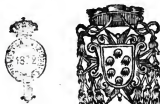
ÆTERNI OBSEQUII IN TESSERAM CONSECRAT,

ET PUBLICO ERUDITORUM CERTAMINI

In Templo Florentino Societatis JESU

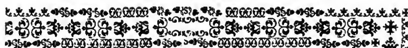
EXPONIT

ANTONIUS SIGISMUNDUS VINCI FLORENT.

FLORENTIÆ. MDCCIII.

Apud Michaelem Neſtenus. Superiorum licentia.

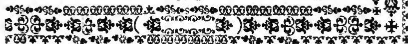

SERENISS., AC REVERENDISS.

PRINCEPS.

Ur Te Patronum, SERENISSIME, AC REVERENDISSIME PRINCEPS, invocarent meæ Theſes, duo potiſsimum effecerunt. Primum quidem Philoſophia mea, quæ ſummis rebus contemplandis, cognoſcendiſque aſſueta, in Te invenit ubi ſiſteret. Alterum humanitas Tua, quæ be-

neficentissimo obtutu, Solis in morem, non despicit infra se posita, sed attollit. Ut itaque ad me declines oculos opto, quos amplissima Regna in suam tutelam deposcunt. Votum hoc meum habes unde contemnas, si meam tenuitatem, habes unde commendes, si tuam spectes Dignitatem, in qua amplificanda, Fortuna, Natura, ac Virtus jam diù certarunt. Avara enim verò videbatur Fortuna, quod non tot Regna paraverit Tuæ Domui, quot Regno dignos Heroas Natura concesserit. At longè majus decus est, quod Regna certatim Patronum Te quęrant, quam si ea Te nascentem recepissent, ut Tibi patrocinarentur. Suas jàm benè, cumulatèque partes expleverant Natura, & Fortuna, hoc superat, ut Regalis Familiæ Virtuti tributa Reges, Populique deferrent; quod abundè evenisse gratulamur, dum sese Tibi jàm omnia penè totius Europæ Regna protegenda obtulerunt. Unum est adhuc, quod optamus, ut quemadmodùm inferior hic Orbis multiplicat Imperia in Clientelam, ita Cœlum in augustissimo Mediceo Stemmate capita multiplicet ad Coronas.

Serenis. Celsitudinis Tuę Reverendiss.

Addictiss., Humill., & Obsequentiss. Servus.

Antonius Sigismundus Vinci.

THESES PHILOSOPHICÆ.

EX LOGICA.

1 DAtur Logica Artificialis, hoc est, habitus studio; & exercitatione acquisitus regulativus per regulas certas, & infallibiles operationum nostri intellectus, & est ad alias scientias totales acquirendas solùm moralitèr necessaria; Est virtus intellectualis secundùm partem Analyticam, Topicam, & Sophisticam; Est vera scientia simplicitèr, & adæquatè practica; Benè dividitur in Docentem, & Utentem, prima est, quę dat pręcepta quasi in abstracto definiendi, syllogizzandi, &c. Secunda est, quæ per sua præcepta actu dirigit operationes intellectus; Habitus autem Logicæ docentis, & habitus Logicę utentis non realiter, sed per intellectum solùm distinguntur.

2. Suppositis variis Objecti acceptionibus, & divisionibus, objectum materiale Logicæ non sunt voces, neque res omnes, neque intellectus, itaut Objectum attributionis sit, vel voces rectè dispositæ, vel res rectè cognitæ, vel intellectus rectè intelligens, sed Objectum materiale sunt operationes intellectus, quatenus dirigibiles, Objectum formale est ipsa rectitudo, & operatio recta est Objectum attributionis, & licèt Objectum adæquatum Logicæ sint omnes tres operationes, asserimus tamen Objectum principale Logicæ Aristotelicæ esse syllogismum demonstrativum.

3. Entia rationis Logica, ut esse cognitum, esse genus, &c. & universim omnes secundæ intentiones Logicæ non constituuntur formaliter per aliquam relationem fictam, neque per aliquod ens diminutum, atque abusivum, sed sunt denominationes extrinsecę reales provenientes à formis realibus, scilicèt cognitionibus tali-

ter, vel taliter tendentibus in objecta. Universale Logicum est unum aptum prædicari de pluribus; in ipsa actuali prædicatione retinet universalitatem; recte dividitur in quinque quasi Species, quæ sunt Genus, Species, Differentia, Proprium, & Accidens; hæc quinque prædicabilia benè definiuntur solitis definitionibus, Genus, ut habeat rationem prædicabilis, requirit plures Species saltem possibiles, prædicatur de suis inferioribus per modum totius potestativi, & habet rationem partis actualis componentis unà cum differentia Speciem. Differentia specifica consistit in dissimilitudine essentiali plurium in eodem genere contentorum; rursus dicimus repugnare Speciem immultiplicabilem. Individuum est, quod de uno tantum prædicatur, potest abstrahi ratio communis ab omnibus individuis in particulari.

4. Voces significant primariò, & immediatè res, secundariò verò, & mediate conceptus. Veritas formalis est conformitas cognitionis cum objecto sicuti est in se, datur solùm in actibus judicativis; non reperitur ergo in rebus, neque in sensibus, neque in simplici apprehensione, in quibus tantùm reperitur veritas materialis, & radicalis. Veritas formalis non suscipit magis, & minùs, licèt suscipiat falsitas, adeoque una propositio, licèt non possit alia verior esse, potest tamen esse falsior. Non est adæquatè intrinseca actui vero. Ex duabus propositionibus contradictoriis de futuro contingenti, tàm absoluto, quàm conditionato altera est determinatè vera, & altera determinatè falsa, etiam prescindendo à Divina scientia, & à Divino decreto. Actus semel verus non potest transire in falsum, nec è contrario.

5. Discursus est progressus intellectus ab una notitia in aliam; hinc sequitur ad rationem discursus requiri pluralitatem notitiarum, itaut una notitia ab alia inferatur. Discursus includit essentialiter non solum conclusionem, sed etiam præmissas. Syllogismus est oratio, in qua quibusdam positis aliud quid à positis necesse est contingere, eo quod hæc sint. Vis syllogistica fundatur in illis principiis dictum de omni, & dictum de nullo. Positis præmissis, quibus intellectus assensum præstitit, necessitatur, ad assensum conclusionis, tum quoad specificationem, tum quoad exercitium. Demonstratio est syllogismus faciens scire; alia est à priori, alia à posteriori. Demonstratio à priori procedit ex veris, primis immediatis, & notioribus, causisque conclusionis. Datur scientia de novo, quæ non est pura reminiscentia, & definitur cognitio certa, & evidens demonstras de suo objecto proprietates per certas demonstrationes. Dividitur in practicam, & speculativam, quę diversitas desumitur ex fine utriusque. Possunt in eodem intellectu stare simul actus veræ scientię, opinionis, & fidei tum divinę, tum humanæ circa idem objectum materiale.

EX

EX PHYSICIS.

1. PHYSICA, quæ est vera Scientia speculativa habet pro objecto attributionis corpus naturale, ut naturale. Principia intrinseca corporis naturalis sunt illa, quæ neque ex aliis, neque ex alterutris, sed ex his omnia fiunt. In fieri corporis naturalis sunt tria, scilicèt Materia, forma, & ejus privatio; In facto esse sunt duo, nimirum Materia, & Forma; Materia prima, quæ est substantia incompleta, definitur positivè, & negativè, positivè sic: Est primum subjectum uniuscujusque, ex quo fit aliquid cum insit, non secundum accidens, & si aliquid corrumpitur in hoc abibit ultimum; Negativè definitur, quod per se ipsam neque est quid, neque quantum, neque quale, neque aliquid aliud, neque negationes horum, sed id, de quo omnia prædicantur, est ingenerabilis, & incorruptibilis, est pura potentia physica, non metaphysica, quia includit actum entitativum; Habet propriam existentiam, per quam saltem inadæquatè existit, præscindendo ab existentia formę; & licèt materia prima non possit naturaliter existere spoliata omni forma substantiali, supernaturaliter tamen potest; Appetit appetitu innato omnes formas, non quidem appetitu simultatis, sed simultatè appetitus. Hic appetitus est indistinctus à materia, & est appetitus æqualis ad formas inęquales. Necessitas materiæ primæ colligitur ex conceptu quidditativo transmutationis substantialis, & ex universalissima inductione in cæteris mutationibus, tum naturalibus, cùm artificialibus.

2. Forma substantialis definitur communiter: Ratio ipsius quidquid erat esse rei; Formæ materiales educuntur de potentia materiæ; Formæ spirituales sicut non sustentantur à materia, ita nec in illius potentia continentur, nec ex illa educuntur, sed creantur à Deo; Falsissima est, imò periculosa in fide sententia Atomistarum negantium omnes formas substantiales (excepta anima rationali) & omnia accidentia physica distincta à substantia, & motu locali corporum, & constituentium omnes mutationes substantiales, & accidentales mutationes per meram Atomorum diversimodè figuratarum combinationem. Dantur igitur in compositis naturalibus, præter formas accidentales formę etiam substantiales, quæ sunt veræ substantiæ incompletæ, & partes compositi actuantes materiam, cum qua constituunt substantiam completam.

Forma licèt sit pars principalior compositi, tamen non est tota illius quidditas. In eodem vivente non dantur simul, præter formam totalem aliæ formæ, vel corporeitatis, vel partiales, adeoque Caro, Os, Cor, &c. solum materialiter, & non formaliter diffe-

runt. Privatio formæ subsequentis est principium per se fieri corporis naturalis. Compositum præter materiam, & formam includit unionem, quæ nectit utrumque extremum. Hæc unio est modus substantialis superadditus materię, & formæ essentialiter requisitus ad constituendum unum compositum, in quo unica tantum datur unio recepta in materia. Non distinguitur realitèr compositum à suis partibus collectivè sumptis.

3. Natura definitur: Principium, & Causa, motus, & quietis ejus, in quo est primo, & per se, & non secundum accidens; Ars dicitur naturæ imitatrix, quia applicando activa passivis producere potest plures effectus naturales: Ars Chymica directivè concurrens verum aurum efficiens repugnat moraliter, non physicè; Causa est principium determinans cum virtute adesse aliquid; Alia est materialis, alia formalis, alia efficiens, alia finalis. Negamus in causis efficientibus mutuam causalitatem, & admittimus posse supernaturaliter eumdem numero effectum pendere à duplici causa totali. Causa ad hoc ut agat indiget conditionibus requisitis ad agendum, scilicèt, ut detur approximatio, dissimilitudo, & distinctio inter agens, & passum; Negamus actionem in distans naturalitèr loquendo, & actionem similis in simile in qualitatibus corruptivis.

4. Actio, quæ definitur: Actus hujus ab hoc non distinguitur realiter à passione, quæ definitur: Actus hujus in hoc; Probabilius est actionem recipi in passo. Causa finalis est illa, cujus gratia cætera fiunt; Virtus causæ finalis est sola bonitas appræhensa vera, vel apparens ipsius finis. Sola agentia intellectualia agunt formalitèr propter finem. Substantia producitur immediatè ab accidentibus, tamquam à causa instrumentali.

5. Deus immediatè, & necessariò concurrit ad omnes, & singulos effectus causarum secundarum; Hic concursus Dei non est physica prædeterminatio, quæ multiplici ex capite repugnat, & præsertim ex eo, quod non cohæreat cum libero arbitrio, & repugnet potentiæ resistendi, & dissentiendi, faciatque Deum authorem peccati [quæ tamen non censoriè dicimus, sed illativè] ad quod Deus nullo modo prędeterminat voluntatem creatam, etiamsi peccatum consideretur secundum esse materiale; Per hoc tamen non negamus, imò asserimus Deum prædefinire actus bonos creaturæ; Est igitur concursus Dei in actu primo cum causis secundis exhibitio Omnipotentiæ indifferentis; In actu verò secundo est ipsa actio, qua Deus, & creatura indivisibilitèr agunt.

6. Motus, qui est pręcipua proprietas corporis naturalis, definitur: Actus entis in potentia, prout in potentia; quæ definitio convenit successivis, & instantaneis motibus. Dividitur motus in motum generationis, alterationis, augmentationis, & in motum localem

Gene-

Generatio est mutatio totius in totum nullo sensibili remanente, ut subjecto eodem; ejus terminus formalis est sola unio. Subjectum inhæsionis accidentium materialium non est totum compositum, sed materia prima, in qua recipiuntur mediante quantitate; Hinc negamus fieri resolutionem usque ad materiam primam in generatione substantiali. Alteratio corruptiva est mutatio in qualitatibus contrariis; aut mediis manente eodem subjecto sensibili; est motus successivus, & continuus; Intensio qualitatis alterativæ fit per additionem gradus homogenei ad gradum in eadem parte subjecti.

7. Locus physicus est superficies prima corporis continentis immobilis; Prꝑter locum extrinsecum datur etiam locus intrinsecus, seù ubi modaliter distintum à loco extrinseco, & corpore locato; Per hoc ubi res est formalitèr in loco, & per idem determinatur ad hoc ut sit potiùs in uno, quàm in alio loco. Supernaturaliter non implicat penetratio corporum, licèt repugnet naturalitèr; potest idem corpus de potentia Dei absoluta esse in pluribus locis non solum definitivè, sed etiam circumscriptivè, non potest tamen replicari ipsum ubi. Non potest dari creatura, quæ sit, & nullibi sit.

8. Vacuum philosophicè consideratum est locus realis carens corpore contento; repugnat naturalitèr, plura experimenta, quæ afferuntur à nonnullis ad probandum dari naturalitèr vacuum non probant intentum, & in specie experimentum præclarissimi Mathematici Evangelistæ Torricelli de Barometris, seu Vitreis Fistulis cum Hydragyro non probat in segmento extante, seu parte relicta à Mercurio descendente usque ad certam mensuram esse vacuum; adeoque egregiè allucinantur illi, qui dicunt esse demonstrationem ocularem loci sine locato in prædicto segmento extante Barometri, immò reponimus esse demonstrationem ocularem loci cum locato.

9. Rursus machina Pneumatica Roberti Boyle, neque probat fieri vacuum in Recipiente, quod est vas vitreum, negamus enim totum aerem Recipientis deducto pluries embolo, commeare in Anthlyam, attenuatur quidem aer in tali casu, totus non extrahitur; ex tali autem aeris attenuatione sequitur ut non possit deservire animalium respirationi; dum autem animal in recipiente positum respirare nequeat, mirum non est si intereat, idem dicimus de cæteris Phœnomenis, quæ succedunt in prædictis experimentis non probari ex illis fieri vacuum. Natura igitur, quæ maximè abhorret à vacuo, utitur tamquam instrumentis vi elastica corporum, virtute trahente embolum in Anthlys, aeris pressione, tensione, gravitate, (si verè gravitet) levitate, rarefactione, & densitate corporum ad impediendum vacuum; Cum toto hoc tamen asserimus præsertim contra Chartesium per Divinam Omnipotentiam posse fieri vacuum, & in tali casu potest fieri motus gravium, & levium,

alii-

aliique motus, dummodo non fiat nova corporum disjunctio. Datur vera corporum rarefactio, & condensatio independenter à vacuitatibus, & introductione, vel exclusione corpusculorum.

10. Tempus est mensura, seu numerus motus secundum prius, & posterius; præter tempus extrinsecum datur etiam intrinsecum, scilicèt duratio, quæ est modus superadditus determinativus rei, ut hoc potiùs quàm alio tempore duret, implicat creatura, quæ sit, & nunquam sit.

11. Admisso infinito synchathegorematico negamus omne infinitũ cathegorematicum creatum, negamus etiam possibilem esse creaturam perfectissimam, qua perfectior sit impossibilis. Negamus etiam creaturam aliquam potuisse esse ab æterno, vel sit permanes, vel successiva.

12. Quantitas est accidens distinctum à re quanta, ejus effectus formalis non est extensio localis, aut extensio partium in ordine ad se, aut ratio mensuræ, sed est naturalis impenetrabilitas subjecti, cui inest, cum alio subjecto eodem accidente affecto.

13. Continuum non componitur ex indivisibilibus, sive hęc indivisibilia sint mathematica, ut voluit Zeno, sive sint formalitèr indivisibilia, & virtualitèr divisibilia, sive indivisibilia divisibilitèr locata, quæ alio nomine vocantur puncta inflata, sive sint indivisibilia physica, quæ vocantur minima physica.

14. Probabilius existimamus cum Aristotele continuum componi ex partibus divisibilibus in infinitum non actu, sed potentia tantùm distinctis, & hanc sententiam problematicè tantùm propugnamus.

15. Mundus est simplicitèr perfectus, & unus; non est animatus; non fuit, nec potuit esse ab æterno. Cœli, seù regiones stellarum sunt liquidæ. Negamus systema Copernicanum, & admittimus Thyconicum. Syderibus fixis inest lux innata. Agunt sydera in hæc inferiora non solum per lucem, sed etiam per alias influentias. Elementa, quæ remanent in mixtis solum virtualiter sunt quatuor, scilicèt Terra, Aqua, Aer, & Ignis, & constant ex materia, & forma substantiali distincta à primis qualitatibus. Unicuique elemento conveniunt duæ ex primis qualitatibus una in summo, alia in excellenti; Sunt autem primę qualitates quatuor, omnes positivæ, & activæ, nimirum Calor, Frigus, Humiditas, & Siccitas. Virtutes motrices elementorum sunt distinctæ à substantia ipsorum elementorum, & à combinatione, & temperamento primarum qualitatum, & sunt qualitates positivæ. Elementa in propriis locis non gravitant, neque levitant.

16. Anima benè definitur actus primus corporis organici physici potentia vitam habentis. Conceptus vitæ in actu secundo est perfectio simplicitèr simplex, & prædicatur univocè de Deo, & creaturis. Non dantur in eodem vivente, nec simul, nec successivè plu-

res

res animæ, sed solùm unica anima, quæ est principium plurium operationum vitalium; Partes fluidæ, & humores non sunt animati; partes verò, quæ vivunt in actu secundo, ut Organa, Caro, Nervi, Pili, Ungues, &c. animantur. Omnes animæ præter rationales sunt materiales, adeoque divisibiles. Potentiæ animæ nec inter se, nec ab anima distinguuntur realiter.

17. Potentiæ animæ vegetativæ sunt nutritiva, augumentativa, & generativa. Est verissima sententia de circulatione sanguinis in corpore animalis, Potentiæ animæ sensitivæ sunt sensus, tum interni, tum externi. Dantur species impressæ non solùm in potentia visiva, sed etiam in aliis sensibus. Visio fit per introsusceptionem specierum non per extramissionem radiorum. Lux est qualitas physica, & non sunt corpuscula evibrata à Sole, Stellis, vel alio corpore luminoso, ut falsò imaginantur nonnulli; Preter colores apparentes, & transeuntes, dantur etiam colores reales, & permanentes. Fit visio in Retina. Allucinantur ergo aliqui Atomistæ docentes nullum alium dari sensum in animali preter tactum, qui prout magis, vel minus acutus diversimodè nominatur nunc oculus, nunc auris, &c. sensationes verò aliud non esse, quam titillationes, seu vellicationes atomorum sensibus occurrentium, qui solum ratione diversarum vellicationum, quas percipiunt diversificantur inter se. Anima rationalis est forma informans corpus humanum, est immaterialis, indivisibilis, & immortalis; habet anima rationalis duplicem statum, alium in corpore, alium extra corpus, utrumque tamen illi connaturalem.

EX METAPHYSICIS.

1 METAPHYSICA, quæ est Scientia speculativa, habet pro objecto adæquato ens reale, quod ens reale benè explicatur, quod sit illud, cui non repugnat existere physicè; perfectè præscindit à suis differentiis, & differentię ab ente; adeoque conceptus entis respectu Dei, & creaturæ, substantiæ, & accidentis est univocus. Possibilitas actualis alterius mundi non est aliquid physicè existens intrinsecum mundo possibili, & à Deo contradistinctum, quocumque modo vocetur, sive ens diminutum, sive ens abusivum, neque talis possibilitas est sola denominatio extrinseca ab omnipotentia Dei potente alium mundum creare, sed est possibilitas intrinseca, quæ consistit in hoc, quod si alter mundus existeret, non sequerentur duo contradictoria. Poteft intellectus cum creatus, tum increatus facere ens rationis metaphysicum, & concipere impossibile, quod ens

ratio-

rationis definitur esse illud, quod tantum habet esse objectivè in intellectu. Negationes objectivæ sumptæ formaliter non identificantur cum ente positivo, neque sunt aliquid à parte rei, quod dicatur ens negativum, sed propriè loquendo nihil sunt independenter ab intellectu. Essentia in rebus creatis non distinguitur ab existentia. Attributa entis sunt tria, scilicet unum, verum, & bonum. Unitas in abstracto est negatio divisionis; superaddit supra ens negationem.

2. Unitas alia est universalis, alia numerica, seù individualis. Universale metaphysicum est unum aptum esse in multis; non datur à parte rei, nec in singularibus, nec extra singularia, neque in Ideis Platonicis, sed solum in intellectu creato, à quo solo fit per cognitionem directam, & præcisivam, non obiectivè, sed formalitèr. Principium individuationis, seu unitatis numericę non desumitur à materia, vel per ordinem ad ipsam, neque per ordinem ad circumstantias materiales, sed est ipsa entitas cujuslibet entis singularis. Identitas realis est summa unitas extremorum, quà major dari non potest, dicens ipsorum consensum in omni omninò perfectione cum mutua affirmabilitate in recto. Distinctio verò est vera extremorum de se invicem negabilitas in recto.

3. Inter gradus metaphysicos realiter identificatos nulla datur distinctio media inter realem propriè dictam, & rationis. Negamus etiam in creaturis omnem distinctionem virtualem, vel sit extrinseca, vel intrinseca, quæ sit capacitas ex parte objecti ad substinenda prædicata contradictoria; solum igitur agnoscimus inter prædictos gradus distinctionem rationis ratiocinatæ. Hinc negamus præcisionem objectivam. Denique ens reale benè dividitur in decem prædicamenta, quæ sunt: Substantia, Quantitas, Qualitas, Relatio, Actio, Passio, Quando, Ubi, Situs, Habitus. Substantiæ conceptus benè explicatur per hoc quod sit principium per se subsistendi, & aliis substandi. Dividitur in primam, & secundam, hoc est in singularem, & universalem. Relatio alia est prędicamentalis, alia trascendentalis; prędicamentalis non consistit in solo fundamento, nec in sola ratione fundandi, nec est entitas modalis distincta à termino, fundamento, & ratione fundandi, sed constituitur formalitèr per utrumqne extremum posita ratione fundandi. Nec datur adæquatè ad terminum non existentem.

